

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ МАЙКО!!!

chitanka.info

Стъмваше се. Все пак по календар все още се водеше зима, нищо че навън температурите бяха като през юли. Беше едва 6 часа вечерта, а навън сякаш бе полунощ. Бях отчаян. Утре изтичаше последният срок, който смахнатото завещание на побърканата ми майка ми предоставяше. Утре вече щях да съм мъртъв.

Не, правилно чухте. Наистина утре през нощта, когато часовникът отброеше последните секунди на 31 октомври, щяха да ме убият. Не знам как — може би снайперист щеше да се изкачи по високата ела до моя прозорец, може би ще ми пуснат отровен газ през климатика, може би ще ми сложат петдесет тротилови шашки под леглото... Мамка му, като помнех колко откачена бе майка ми, преди да издъхне, въобще нямаше да се учудя, ако дъртата вещица бе поръчала да ми пуснат и атомна бомба. Пък и защо не? По дяволите, Бог ми е свидетел, че можеше да си го позволи. А и все пак аз бях единственият ѝ син; нима заслужавах нещо толкова тривиално като куршум във врата?

Хм. Усещах как истерията кипи в кръвта ми като младо вино. Време беше да спра да мятам крачоли по улиците и да заседна в някоя уютна и непретенциозна кръчма. И тази вечер възнамерявах да се напия. Не че щях да успея: с мизерните центове, които получавах като журналист, не може да се купи кой знае колко пиене. Лошото беше, че майка ми категорично бе заявила в завещанието си, че нямам право да получа нито един долар от огромното ѝ състояние, докато не пукнех. Или не се оженех.

Моля? О, естествено, нали вече няколко пъти ви казах, че беше луда. Бе оставила всичките милиарди, натрупани от нея по време на 40-годишната ѝ работа като архитект, на някакъв смрадлив попечителски фонд, съставен от банда некадърни адвокати, чиято единствена грижа бе да натискат столовете, да си чешат задниците и да внимават дали ще се оженя до 30-ия си рожден ден. Който, апропо, е утре. Несъмнено тази паплач вече беше успяла да ми поръча и сватбен костюм, и ковчег. Да има за всеки случай.

В очите ми залютяха сълзи. Без да гледам, бутнах вратата на някакво заведение и влязох. Тръшнах се като чувал с картофи на една маса и си поръчах двойно бренди. По дяволите, така не ми се умираше!!! Вдигнах чашата на екс и си викнах втора.

Докато бърках в джоба си за омачканата кутия „Кемъл“, забелязах две огромни тъмни и тъжни очи, приковани върху мен. В същия миг забрави за цигари, за бренди, за кръчма и за всичко, което става около мен. Съсредоточих се върху нея. Беше горе-долу колкото мен на години, с гарвановочерна коса, страхотна фигурка... и отново тези очи! Потъвах в тях като в капана.

С труд се насилих да отместя поглед от нея... и веднага пак го обърнах натам. Чувствах се привлечен като с магнит. Взех чашата си и седнах до нея, без да кажа и дума. Тя също остана безмълвна, сякаш бе свикнала всяка вечер да ѝ се натискат непознати мъже. Аз пък реших въобще да не я запrikaзвам — не исках да ме мисли за поредния пиян до козирката сваляч-натрапник, който търси само креватната част от нея... и въобще не забелязва излъчването ѝ.

Все пак се запознахме — благодарение на инициатива от нейна страна. Казваше се Дайан. По дяволите, не беше честно — дори името ѝ бе красиво! С всеки изминал миг усещах как привличането, което бях почувствал първоначално, става все по-разрушително и безнадеждно. Като че ли се потапах в някаква черна дупка, от която измъкване нямаше. И знаете ли кое беше най-странното? Долавях същото и от нейна страна. За цяла вечер разменихме не повече от пет-шест изречения — нямахме нужда от думи, за да се разберем. В края на краищата тя дойде да прекара нощта у нас.

Противно на очакванията ви, на другата сутрин привличането между двама ни не намалю ни най-малко. Никой от двамата не се събуди с отчаян вик на ужас при вида на човека до себе си. Никой не изрече стандартните фрази „Ебането не е повод за запознанство“, „Да си останем приятели“ или „Дай си телефона, обещавам да ти се обадя“. О, не! Бяхме далеч от това. Дори повече — прекарахме цял ден в някакво опиянение. Обикаляхме из града, държахме се за ръце като влюбени ученици, целувахме се по улиците, без въобще да ни е грижа за хората около нас... с две думи, бяхме щастливи.

Едва когато надвечер се прибрахме в моята тясна квартира на Уест Пойнт Авеню, тя ми сподели защо красавица като нея е била сама вечер. Просто тогава цял ден никой не се сетил да я потърси; нито един от така наречените ѝ „приятели“ не благоволил да ѝ звънне поне по телефона. А все пак тогава бил рожденият ѝ ден...

Думите „рожден ден“ събудиха нещо в мен. Тази нощ — нощта на 31 октомври срещу 1 ноември, или Хелойин — се бях родил някога... и тази нощ трябваше да умра!

Когато ѝ казах, плака като малко дете. Чувствала се като убийца. Заради нея съм бил забравил какво трябва да правя. Тя била виновна, че се била отдала на емоциите си. И така нататък. Помолих я да не говори глупости. И без това нямаше смисъл. Казах ѝ, че искам да си тръгне — не знаех какво оръжие ще изберат убийците, а не исках да пострада заради мен. Отказа.

Сега е 23:55 ч. До полунощ остават още само пет минути. Седим прегърнати в квартирата ми и с ужас се вслушваме в мразовитото тиктакане на часовника, през което сякаш нахлува целият студ на гробищата... които скоро ще приберат и двама ни. Сякаш очаквам подът на тесния апартамент да се разтвори и от ада да се покаже пламтящото в огнените езици на собствената си злоба лице на майка ми, изкривено в триумфа на последната проява на животинско безсилие. Иска ми се да изкрещя, да ѝ кажа, че само още един ден — и щях да бъда щастлив, жив, всемогъщ, да ѝ се примоля за отсрочка... Само още един-единствен ден! Мамка му, та това са само 86 000 секунди; какво са те за един безкраен живот в пъкъла, към който винаги съм те тласкал! Майко!!!

Химикалът ми вече спира да пише.

Часът е 23:59.

А майка ми не идва и не идва.

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.